

Tot een
Zaligmaker
der wereld

1 JOHANNES 4:14

*En wij hebben het aanschouwd,
en getuigen, dat de Vader
Zijn Zoon gezonden heeft tot
een Zaligmaker der wereld.*

1 JOHANNES 4:14

.....

wenst u

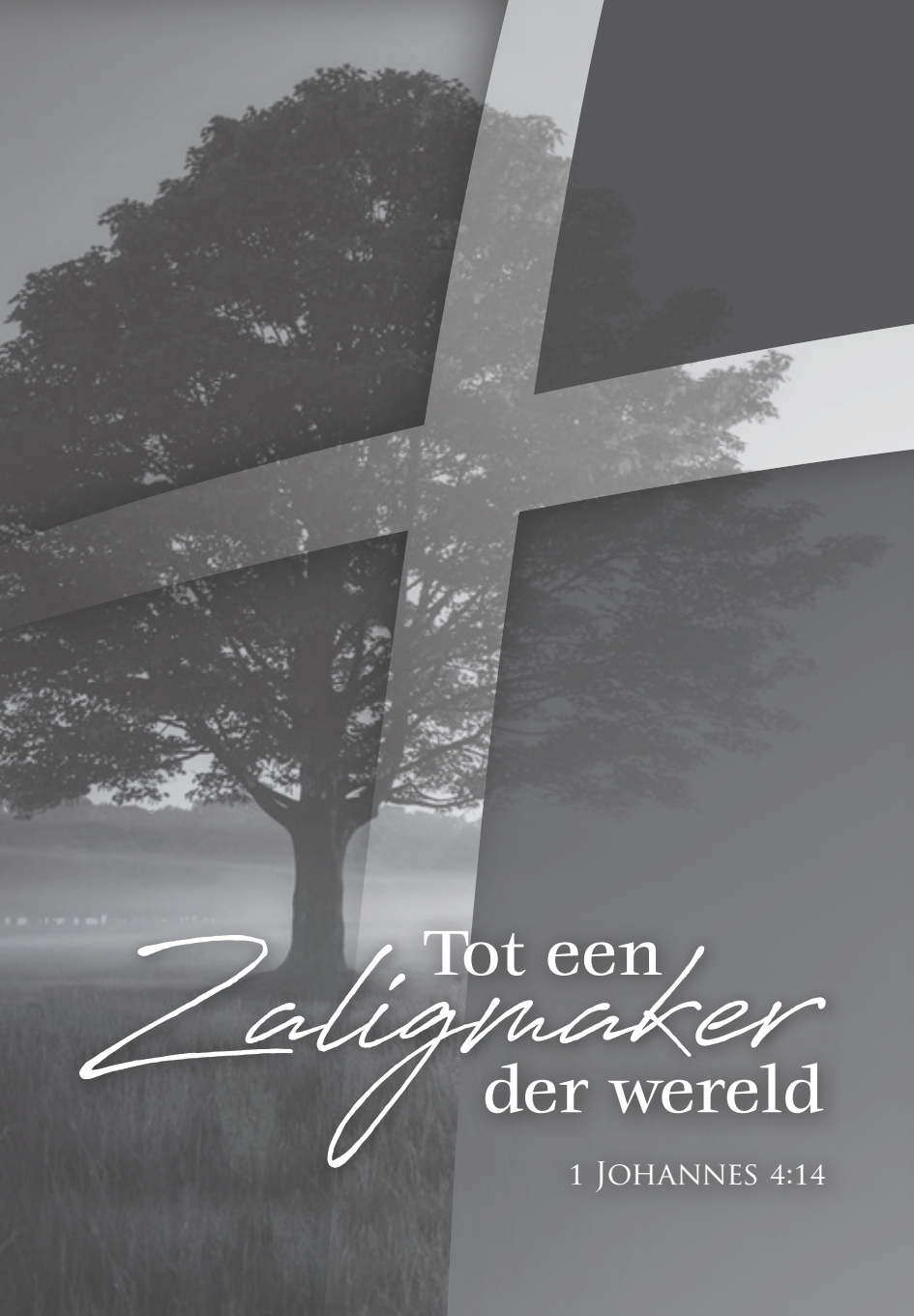
.....

*Gezegende Kerstdagen
en voor het nieuwe jaar
Gods nabijheid
in voor- en tegenspoed!*

—uitgave van:—

De tabernakel
preken met verwachting

Tot een
Zaligmaker
der wereld

1 JOHANNES 4:14

Tot een zaligmaker der wereld – William Jay

Jaargang 24 – nummer 1 – november/december 2021

Toelichting foto omslag

Een boom vol in blad, zo kan zelfs een onvruchtbare boom eruit zien. Pas wie op zoek gaat bij de boom zelf in het juiste seizoen, weet of hij goede vruchten draagt. Zelfs een boom die slechte vruchten draagt, kan daarin groeien en sterker worden. In deze preek wijst Jay ons een betere weg dan vertrouwen op onze verdorven natuur: vertrouwen op de Heere Jezus Christus. Hij is de Zaligmaker van de Wereld. 'Hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken.' (Ps. 1:3) Gelukkig wie op Hem vertrouwen, en groeien, bloeien en vrucht dragen in Hem.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *The great salvation*

Bron: Rev. William Jay, Sunday Evening Sermons and Thursday Evening Lectures (London: 1879)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

TOT EEN ZALIGMAKER DER WERELD

En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld.

1 Johannes 4:14

Dit is een heel duidelijke tekst, broeders, en een heel belangrijke. We kunnen erover zeggen wat de apostel over een soortgelijke tekst zei: 'Dit is een getrouw woord.' Hoe vaak horen we geen onwaarheden? Wat is een groot deel van de geschiedenis anders dan verzonnen? Hoeveel beloften van mensen zijn geen leugens? 'Ik zeide in mijn haasten: Alle mensen zijn leugenaars! Maar dit is een 'getrouw woord'. Het is een waar woord, het is de waarheid zelf en het zal u niet bedriegen.

Alles wat belangrijk is, moet waarheid zijn, maar niet alle waarheid is belangrijk. De woorden uit 1 Johannes 4:14 zijn echter net zo belangrijk als waar. Daarom is dit niet alleen een 'getrouw woord', maar ook 'alle aanneming waardig'. Het is het bovendien waard door alle mensen aangenomen te worden, of die nu rijk zijn of arm, hooggeplaatst of heel eenvoudig, prins of plattelander. Het is alle aanneming waardig, al uw verlangen, al uw hoop, al uw vreugde, al uw liefde en al uw verwachting. Het is alle dankzegging en lofprijzing waardig, die kunnen opwellen wanneer u deze woorden omhelst. En daarom, 'zo iemand oren heeft om te

horen, laat hem horen', want 'wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld'.

We gaan vandaag geen leerstellingen aan deze tekst ontle-
nen en we zullen hem niet woord voor woord behandelen.
We bespreken slechts enkele gevolgtrekkingen. Er zijn zes
zaken die als vanzelf uit deze woorden voortvloeien.

1. De wereld lag verloren

De eerste gevolgtrekking is deze: als de Vader de Zoon zond
als de Zaligmaker van de wereld, dan bevond de wereld
zich in een verloren toestand. God heeft de mens recht
gemaakt, maar zij hebben veel uitvluchten gezocht, zegt
de Prediker. 'Gelijk door één mens de zonde in de wereld
gekomen is, en door de zonde de dood; en alzo is de dood
tot alle mensen doorgedaan, in welke allen gezondigd
hebben.' Adam kreeg een zoon naar zijn eigen gelijkenis en
het duurde niet lang of de aarde was vol goddeloosheid. We
lezen dat 'al het gedichtsel van de gedachten zijns harten te
allen dage alleen boos was' en dat 'de zondvloed kwam, en
hen allen wegnam', behalve de enkelen die zich veilig in de
ark bevonden. Met hun nageslacht werd de aarde daarna
opnieuw vervuld.

David vertelt ons echter dat God toen vanuit de hemel
neerzag op de mensenkinderen en zei: 'Zij zijn allen
afgeweken, tezamen zijn zij stinkende geworden; er is
niemand, die goed doet, ook niet een.' De apostel Paulus

constateerde hetzelfde in zijn brief aan de Romeinen, waarin hij bewees dat zowel Joden als Grieken onder de zonde lagen en allemaal schuldig stonden voor God. Beide groepen waren zondaars en werden daarom veroordeeld, want 'ervloekt [is iedereen] die de woorden van deze wet niet zal bevestigen, door die te doen'. En 'de ziel die zondigt, die zal sterven'. Ze waren allemaal zondaars, allemaal verdorven. Als zodanig waren ze vreemdelingen van genade en dienstknechten van de verdorvenheid, verslaafd aan allerlei begeerten en hartstochten. Ze dreigden allemaal in het verderf te storten.

Wat is dat verderf? Dat wordt door de heilige Bijbelschrijvers met verschillende beelden, die stuk voor stuk afschrikwekkend genoeg zijn om een man krankzinnig of heilig te maken, beschreven. Vergeleken bij dit verderf zijn de sterkste kwellingen van het geweten, de grootste wanhoop en al het lijden in dit leven slechts een begin van de smarten.

Kan iemand deze staat van de menselijke natuur ontkennen? Sla de blik eens naar binnen en onderzoek uw eigen leven. Ieder mens is zich ervan bewust dat hij een neiging heeft tot het kwade, tot slechtheid, hoogmoed en ondankbaarheid. Als hij zichzelf onderzoekt, kan hij niet een bepaalde tijd aanwijzen waarin hij deze kwade neigingen begon te voelen. Dat komt omdat ze er steeds al waren. Ze groeien met hem mee en worden sterker naarmate hij zelf sterker wordt.

Stel nu eens dat een boom erom bekend staat dat hij uitsluitend slechte vruchten voortbrengt, jaar na jaar, in

elk klimaat, in elke grondsoort en ongeacht de zorg die eraan wordt besteed. Zouden we dan nog aarzelen het een slechte boom te noemen? Elke boom wordt immers aan zijn vruchten gekend? En wat is de mens altijd en overal geweest, in alle plaatsen en onder alle omstandigheden? Welk getuigenis geeft de wereldgeschiedenis? Observeer de meest beschaafde en ontwikkelde samenleving eens en onderzoek hoe geschiedkundigen en reizigers erover spreken. Zie hun religie, en o, hoe goddeloos en losbandig is hun aanbidding! Ondeugden worden niet alleen niet verboden, maar aangemoedigd en opgelegd. Vraatzucht, dronkenschap en onkuisheid kregen zelfs een plaats in hun godsdienstige praktijken.

Wij worden er regelmatig van beschuldigd dat we de menselijke natuur zo zwart afschilderen. Maar wie is het die vraagt: 'Wie zal een reine geven uit een onreine?' Wie zei: 'Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen?' Wie was het die getuigde: 'Want van binnenuit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hovaardij, onverstand; al deze boze dingen komen voort van binnen, en verontreinigen de mens?' En wie is het die zegt: 'Wij weten, dat wij uit God zijn, en dat de gehele wereld in het boze ligt'?

Dit is de staat van de menselijke natuur. Als het anders was, als wij niet ziek en stervende waren, waarom hadden we dan een Arts nodig? Als we niet gevangen zaten, hadden we

dan een Verlosser nodig? Als we niet totaal verloren lagen, wat moesten we dan met een Zaligmaker? Als het waar is dat 'de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld', dan is het niet minder waar dat de wereld in een verloren staat verkeerde.

2. We moeten zalig worden gemaakt

De tweede gevolgtrekking is deze: als de Vader Zijn Zoon zond als de Zaligmaker van de wereld, dan is het *belangrijk* dat de wereld zalig wordt gemaakt. God speelt geen spelletje met u, mijn hoorders: Zijn doel rechtvaardigt altijd Zijn daden, ja meer dan dat. Nee, als we de waarde van deze zaligheid moesten afmeten aan het leven van de mensen, dan zouden we er geen hoge dunk van hebben. Mensen maken zich zorgen over hun tijdelijke welzijn en over hun bezittingen. Ook over hun lichaam zijn ze bezorgd genoeg. Ze zijn tot elk offer bereid om te ontsnappen aan overstromingen en vlammen, aan de dolk van de moordenaar en aan besmettelijke ziekten. Ze zijn dankbaar als een kwaal wordt weggenomen en als ze van de rand van het graf worden weggetrokken. Maar ze hechten geen waarde aan de zaligheid waarover onze tekst spreekt, omdat dit een geestelijke en een heilige zaligheid is. Het gaat over verlossing van het kwaad dat ze niet voelen of vrezen. Daarom tillen ze er niet zwaar aan. Ze brengen offers voor hun bedrijf en hun zaken, voor hun aardse geluk, voor vergankelijke eer en voor de genoegens van de zonde, die tijdelijk zijn. Maar als we de waarde van de zaligheid waarover we vandaag spreken, moesten afmeten aan de

inspanning die velen van u leveren om haar te bemachtigen, dan lijkt ze van nul en generlei waarde.

Maar hoe zult u er in de toekomst over denken? Op uw sterfbed? En wanneer u voor de rechterstoel van Christus staat? En hoe zou u erover denken als u op dit moment werd overtuigd van zonde? Als u nu zag dat de toorn van God uitgestort zal worden over u als de kinderen der ongehoorzaamheid? Zou u dan vragen: 'Wat zal ik eten, of wat zal ik drinken?' Nee, dan roept u uit: 'Wat moet ik doen om gered te worden? Hoe kan ik voor de Heere verschijnen, mij buigen voor de Allerhoogste God?'

Hoe dacht de apostel hierover? Hij noemt het 'zo'n grote zaligheid' – zo onuitsprekelijk, zo onvoorstelbaar groot. Het is een zaligheid voor de ziel, een zaligheid voor de eeuwigheid, een zaligheid die ons redt van alle kwaad en die ons alle mogelijke goeds schenkt.

Hoe denken de geesten hierboven erover, die onophoudelijk roepen: 'Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader - Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid; amen!'

En wat denken de engelen in de heerlijkheid ervan? Zijn zij niet begerig 'in deze dingen in te zien'? Komen ze niet naar de Gemeente om meer te leren over 'de veelvuldige wijsheid Gods'? Verblijden ze zich niet over iedere zondaar

die zich bekeert? Wat zei de engel tegen de herders? 'Ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het gehele volk wezen zal; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.' En wat deed de menigte van de hemelse legermacht? Al die engelen kwamen uit de hemel om God te prijzen, zeggende: 'Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!'

Maar we keren terug tot ons punt. We kunnen de waarde van de zaligheid aflezen aan het belang dat God Zelf eraan hecht. Hij kan niet dwalen. Hij kan Zich niet vergissen. Hij kent de waarde van een mensenziel en de ellende waaraan wij als zondaars zijn blootgesteld. Hij kende de volle betekenis van de uitdrukkingen 'de eeuwige pijn' en 'het eeuwige leven'. Kijk nu eens heel goed naar de voederbak en naar het kruis, waar u 'God geopenbaard in het vlees' zult zien. 'Aangezien dan de kinderen het vlees en bloed deelachtig zijn, zo is Hij ook eveneens die deelachtig geworden, opdat Hij door de dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had.' Volg de Zaligmaker in Zijn leven op aarde. Zie Hem afdalen van de troon naar het kruis en opstijgen van het kruis naar de troon. 'Vraag toch naar de vorige dagen, die vóór u geweest zijn, van die dag af, dat God de mens op de aarde geschapen heeft, van het ene einde des hemels tot aan het andere einde des hemels, of zo'n grote zaak geschied of gehoord is, als dit.'

3. Deze zaligheid wordt niet eenvoudig verworven

De derde gevolgtrekking is deze: als de Vader Zijn Zoon zond als de Zaligmaker van de wereld, dan *kan deze zaligheid niet gemakkelijk worden verworven*. Nee, mijn broeders, het verlossingsplan bevatte moeilijkheden die Hij alleen kon oplossen. Dat leiden we af uit Zijn wijsheid en Zijn volmaaktheden. Ik zal het uitleggen.

Mensen verlagen zichzelf vaak door het soort middelen dat ze gebruiken om hun doel te bereiken. Soms gebruiken ze ongeschikte middelen en maken zich zo bespottelijk. Soms slaagt hun onderneming niet omdat ze onbekwame mensen inzetten. En soms zetten ze meer middelen in dan noodzakelijk, zodat hun onwetendheid aan het licht komt. Wat zou u denken als iemand heel veel geld stak in het ontwerpen van een apparaat om vliegen dood te slaan? Of als iemand duizend mensen inhuurt terwijl één werknemer zou volstaan? Maar als een vaardige aannemer, op wiens inzicht u kunt vertrouwen, een enorm aantal arbeiders en een onafzienbare voorraad materialen bijeenbrengt, dan zou u daaruit afleiden dat er een zeer groot, belangrijk en ingewikkeld bouwproject gaande is.

Mijn broeders, ons begrip van de zonde schiet te kort. We hebben veel te weinig begrip van Gods heiligheid en rechtvaardigheid. Daarom zijn we ons niet bewust van de moeilijkheden op de weg naar ons herstel. Maar God was er volmaakt van op de hoogte en Hij doet niets tevergeefs. Wat Hij doet, acht Hij noodzakelijk, en Zijn oordeel is altijd 'naar

waarheid'. Wat heeft Hij, Wiens inzicht onmetelijk is en Die niet aan dwaling onderworpen is, dan gedaan? Hij verlost de Joden uit het land Egypte 'met een sterke hand, en met een uitgestrekte arm'. Keer op keer redde Hij hen van hun vijanden. Hij bracht hen terug uit de Babylonische ballingschap en gaf ze hun godsdienstige voorrechten terug. Maar zie, iets nieuws op de aarde, iets dat elke eerdere bedeling overtreft: 'het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond'. Een lichaam werd voor Hem gereedgemaakt en Hij leed, stierf en stond weer op uit de dood. Nu zit Hij aan de rechterhand van God als Vorst en Zaligmaker om Israël bekering te geven en vergeving van zonden.

Vierduizend jaar lang hebben profeten Zijn komst voorgezegd, dienden offers als een voorafschaduw van Hem en hebben de heiligen Hem verwacht. Broeders, wat leiden we hieruit af? Het gevaar om te dwalen is nooit zo groot als wanneer wij bepalen wat God in bepaalde situaties al dan niet zou moeten doen. Maar als God Zelf ons laat zien dat Hij in zekere zin genoodzaakt is – we gebruiken Zijn eigen woorden – iets te doen, dan past het ons beslist daarmee in te stemmen. En heeft Hij ons niet verteld dat het 'Hem betaamde, om Wie alle dingen zijn, en door Wie alle dingen zijn, dat Hij, vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, de overste Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen'? Vertelde Hij ons niet dat de Christus 'deze dingen moest lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan'? Dat Hij 'in alles de broeders gelijk moest worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God te doen waren, om de zonden van

het volk te verzoenen'? We mogen veilig aannemen dat de wereld de menswording en het lijden van Gods eigen Zoon nooit zou hebben aanschouwd als God Zijn barmhartigheden aan de mensheid kon betonen op een andere manier die in overeenstemming was met Zijn waarheid, recht en gerechtigheid.

4. De grote ontferming in Gods hart

De vierde gevolgtrekking is deze: als de Vader Zijn Zoon zond als de Zaligmaker van de wereld, wat een ontferming moet dan het hart van de Zender hebben vervuld! O, mijn broeders, de apostel is ons al voor en zegt: 'Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.' 'Hierin', zegt hij, alsof het nergens anders uit bleek, 'hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden.' Dit is inderdaad het meest voortreffelijke voorbeeld van Gods liefde, want zie eens welk motief Hem hiertoe bewoog. Hij werd er niet toe gedwongen. Hij was het niet verplicht op grond van onze verdienste. Zijn liefde werd niet opgewekt door onze begeerte. Want, zo zegt Hij, 'Ik ben gevonden door hen, die naar Mij niet vroegen; Ik ben gevonden door hen, die Mij niet zochten'.

Bedenk vervolgens welke Boodschapper Hij zond. Dit was geen mens, geen engel, maar de Heer van de engelen. Het was geen dienaar, maar een Zoon – de Zoon van Zijn liefde, en wel Zijn eniggeboren Zoon. 'Want alzo lief heeft God de

wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.'

In welke toestand bracht deze missie van liefde en ontferming Hem? Hij werd op het diepst vernederd. Hij werd 'een Man van smarten, en verzocht in krankheid'.

Welk doel had Hij op het oog? De Zoon van God had naar de aarde kunnen komen met een roede in Zijn hand om de mensen te doden, want de mensheid verdiende Zijn ongenoegen. Maar hoewel God rechtvaardig Zijn Zoon in de wereld kon zenden 'opdat Hij de wereld veroordelen zou', deed Hij dat niet. Hij zond Hem 'opdat de wereld door Hem zou behouden worden'.

Sta dan ook eens stil bij de menigte die in deze zegen deelt. 'Zijn er ook weinigen, die zalig worden?' O, 'om de arbeid van Zijn ziel zal [de Zaligmaker] het zien, en verzadigd worden'. Zou een klein groepje gezaligden genoeg zijn voor de gulle goedheid van Zijn hart? Zou Hij al snel tegen de Vader zeggen: 'Dit zijn er genoeg; Ik ben volkomen tevreden; red er niet meer'? De apostel vertelt ons in het tweede hoofdstuk van de brief aan de Hebreeënen: 'Wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen de dood smaken zou.' De apostel Johannes zegt: 'Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld.'

5. Bemoediging voor wanhopende zondaars

De vijfde gevolgtrekking is deze: als de Vader de Zoon zond als de Zaligmaker van de wereld, dan is dat een zeer grote bemoediging voor iedere wanhopende zondaar. Wat een verschil maakt een vaste overtuiging in het hart van een mens! Voorheen was het bijna onmogelijk hem te doen vrezen; nu is het net zo moeilijk hem te doen hopen bij de gedachte aan de schuld die hij met zijn overtredingen op zich heeft gestapeld, aan de vuilheid en het getal ervan. Als hij bedenkt hoe gruwelijk ze in Gods oog zijn, kan hij nauwelijks geloven dat God vrede met hem kan hebben. U kunt hem er vrijwel niet van overtuigen dat als hij tot God terugkeert, God hem in genade zal aannemen en hem vrijwillig zal liefhebben.

Welke troost is er dan voor hem in deze toestand? Is dit alle bemoediging die er voor hem is: 'Wie weet, [de Heere] mocht Zich wenden en berouw hebben; en Hij mocht een zegen achter Zich overlaten', zodat hij niet verloren gaat? Is dit de enige bemoediging die hij ontving van Hem, Die verklaarde dat Hij geen vreugde vindt in de dood van de goddeloze? Van Hem Die wacht om genadig te zijn? Die nooit iemand afwees die tot Hem de toevlucht nam om barmhartigheid te verkrijgen? 'Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?' Zal Hij misnoegd zijn als u tot Hem nadert in de Naam van Zijn Zaligmaker? Als u zich tot Hem wendt met hetzelfde doel als waartoe Hij Zijn Zoon heeft gezonden? Als u Hem

smeeft dat u deelgenoot mag worden van Zijn zaligheid? Nee! Het welbehagen van de Heere zal door de hand van de Verlosser voorspoedig zijn. 'Hij zal Zich over u verheugen met gejuich.'

6. Over de mens die niet tot Hem komt

Tot slot de zesde gevolgtrekking. Als de Vader de Zoon zond als de Zaligmaker van de wereld, wat moeten we dan denken van degenen die niet tot Hem willen komen opdat zij het leven hebben? Hun toestand is hulpeloos en hun schuld is groot. Eerst letten we op hun hulpeloze toestand. Want 'de zaligheid is in geen ander' dan in Hem Die 'veracht was, en de onwaardigste onder de mensen'. Niemand kan tot de Vader komen dan door Hem. Daarom is er geen goddelijk bevel of goddelijke dreiging nodig voor hun ondergang, die volgt uit de aard der zaak. Want als er maar één geneesmiddel voor de zieken is en zij dit weigeren, gaan ze natuurlijk verloren! Vroeger was er maar één ark. Daarom werden allen die deze weigerden, gedood door de zondvloed. Er is maar één offer voor de zonde. Als we dit afwijzen, 'zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden; maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs dat de tegenstanders zal verslinden.'

Let dan ook op de grootheid van hun schuld. Hun ellende ligt er hoofdzakelijk in dat ze deze zaligheid verachten. Ze verachten de volmaakte Weldoener en de volmaakte barmhartigheid waarin Hij heeft voorzien. O, ze zijn ongehoorzaam aan de grootste van al Zijn geboden, want 'dit is Zijn

gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus', de eniggeboren Zoon van God. Hoe beroven ze Hem van de heerlijkheid die Hem toekomt, de heerlijkheid van Zijn genade! Ze doen Gods genade teniet; alsof Christus tevergeefs is gestorven! Daar kunnen ze niet straffeloos mee weggkomen. Onmogelijk! 'Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?'

'Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen. Hoeveel te zwaarder straf – zwaarder dan sterven zonder barmhartigheid? Ja, – 'hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden die de Zoon van God vertreden heeft, en het bloed van het testament onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?'

Als iemand van u onder het Evangelie verloren zou gaan, zal een dubbel verderf u overkomen. Eerst zal de wet met u afhandelen en daarna het Evangelie. U zult worden verbroken door de wet die u overtrad en ook door het Evangelie dat u verwierp. Uw ellende is dan een dood die tot de dood leidt.

Vaak vraag ik me af: wat zullen de engelen van de mensheid denken als ze vanuit de hemel naar ons kijken? Als ze zien hoe wij deze zaligheid verachten? Zoiets vindt u nergens elders onder de mensen! Wie heeft ooit gehoord van een veroordeelde misdadiger die in de gevangenis zijn terechtstelling verwacht, maar het pardon weigert dat de koning

hem aanbiedt door zijn premier, door zijn eigen zoon? En toch doen heel veel mensen precies dat.

God heeft ons de bediening der verzoening gegeven. Wij zijn 'gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bad; wij bidden van Christus' wege: Laat u met God verzoenen!' Ja, we smeken u, als medearbeiders van God, dat u Zijn genade niet tevergeefs ontvangt. Sta op, want de Vader heeft Zijn Zoon gezonden als de Zaligmaker van de wereld! Ga tot Hem en omhels Hem, met de taal van de gemeente: 'Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Deze is de Heere, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid!'

WILLIAM JAY

William Jay (1769-1853) was de zoon van een metselaar in het Engelse Tisbury in Wiltshire. Hij koos hetzelfde beroep als zijn vader, totdat hij tijdens een samenkomst in een huis in zijn woonplaats in zijn hart geraakt werd. Sindsdien voelde hij zich geroepen het Evangelie te preken. Hij kwam in contact met Cornelius Winter, die leiding gaf aan een theologische school in

Marlborough. Zijn eerste preek hield hij als zestienjarige student in Ablington. Hij ontwikkelde zich tot een van de meest populaire predikers in Engeland. De duizenden preken die hij in de loop van de jaren hield, kenmerken zich door een directe, ernstige voordracht die velen aansprak. Hij combineerde de gezonde leer met een praktische toepassing. Het zielenheil van zijn hoorders had daarbij prioriteit.

Jay werd achtereenvolgens voorganger van vrije congregationalistische gemeenten in Malford en Bath. Daarbij sprak hij door de week op vele plaatsen, zoals in Surrey Chapel in Londen. Naast zijn intensieve pastorale taken was hij auteur van boeken die soms vele malen werden herdrukt.

Jay had een brede belangstelling. Zo was hij onder andere betrokken bij het Londens Zendingsgenootschap, Bijbelverspreiding en de strijd tegen de slavernij. Na een ambtsperiode van 62 jaar nam hij in 1858 afscheid van zijn gemeente in Bath. In hetzelfde jaar overleed hij. Ook na zijn dood bleef hij door zijn gedrukte preken bekend in vele woningen in Engeland en daarbuiten. Ook werden zijn preken op vele kansels in Groot-Brittannië en in de Verenigde Staten gelezen.

De Tabernakel

preken met verwachting

ISBN 9789076107264

9 789076 107264 >